

Minister, fordi han vil have sin Opmærksomhed henvendt paa disse Forhold, saaledes at der kan skabes taalelige Tilstande. Jeg talte forleden om Ekspropriation, idet jeg mener, at denne Sag har en Betydning, som vel berettiger en Ekspropriation. Jeg kan give den højtærede Minister Ret i, at der her foreligger en Opgave, til hvis Løsning ogsaa de lokale Myndigheder maa bidrage noget, at her er et Spørgsmaal, som har Interesse, ikke alene offentlig, men lokal, kommunal, amtskommunal Interesse, men jeg vil dog gøre opmærksom paa, at Staten i dette Tilfælde har sin meget væsentlige Skyld i Kalamiteten, idet Staten gennem Aarene for en Smaapenge har solgt betydelige Strækninger af Kysten til private. Saaledes har Staten for ganske faa Aar siden for en ren Bagatel til en Privatmand solgt Kyststrækningen fra Esrom Søs Udløb til Dronningens Mølle, uden at der blev udtaget et Jordstykke langs Stranden til offentlig Færdsel.

Det ærede Medlem for Københavns 3die Valgkreds (Alfred Christensen) har under denne Finanslovdebat fremdraget et Spørgsmaal, som ligeledes jeg har beskæftiget mig med i en Aarrække, nemlig Spørgsmaalet om de Rettigheder, som indehaves af de ca. 30 Fiskestadeejere, der bor langs Kysten fra Rungsted til Helsingør. Ogsaa her er der Tale om en Ekspropriation, men jeg er enig med den højtærede Landbrugsminister i, at det sikkert kommer til at dreje sig om et langt større Beløb end de 50,000—60,000 Kr., som det ærede Medlem for Københavns 3die Valgkreds (Alfred Christensen) omtalte. Den oprindelige Købesum for Fiskestaderne kan nemlig ikke lægges til Grund ved en mulig Ekspropriation. Imidlertid er jeg glad ved, at det ærede Medlem for Københavns 3die Valgkreds har bragt Sagen frem, og at den højtærede Landbrugsminister har givet Tilsagn om, at han vil skaffe den saa klart oplyst som muligt.

Jeg beder den højtærede Finansminister undskyldte, at jeg atter vender tilbage til den Forlystelsesskat, som han kalder et evigt og uopslideligt Tema i dette høje Ting. Den højtærede Finansminister erklærede kategorisk, at han ikke vilde medvirke til, at Forlystelsesskatten ophævedes for Provinsteatrenes Vedkommende. Dette gør mig meget ondt, men overraskende kommer det mig ikke. I Fjor tog den højtærede Finansminister Initiativet til at ophæve den saakaldte Musikerskat, og dette, sagde han, lod sig gøre, fordi den virkede paa en helt anden Maade, end nogen havde tænkt

sig, og fordi den var blevet hægtet paa i Slutningen af Behandlingen af Lovforslaget og ikke havde nogen organisk Forbindelse med den øvrige Lov. Jeg kan nu ikke se, at en Afgift til det offentlige af Musik i Beværterlokaler ikke skulde være i Konsekvens med Lovens øvrige Bestemmelser, og naar der tales om, at denne Afgift virker paa en helt anden Maade, end nogen havde tænkt sig, fremhæver jeg paa ny, at Skatten paa Provinskomedie virker anderledes — ikke end nogen havde tænkt sig, thi jeg havde forudset det — men anderledes, end den højtærede Finansminister og de fleste ærede Medlemmer havde tænkt sig, idet den nemlig virker som en fuldstændig Næringsskat, hvilket som bekendt ikke var Hensigten. Det bestemmende for, om det er rigtigt at forandre den bestaaende Lov, maa dog, synes jeg, være Hensynet til, om Loven rammer uretfærdigt og uligeligt og uformodet haardt, ikke den Omstændighed, at der ved Forandringen vil fremkomme, som den højtærede Minister udtrykte det, en Bygningsmangel i den øvrige Lov. Man vil for øvrigt efter min Mening ikke frembringe nogen større Bygningsmangel i Loven ved at stryge Afgiften for Provinsteatre end ved, som det skete i Fjor, at forandre Loven til Fordel for Restaurantsmusikerne, og, jeg gentager det, Provinsskuespillerne lider i langt højere Grad under Forlystelsesskatten, end Musikerne led.

Der kan være modstridende Meninger om, hvorvidt de københavnske Privatteatre har taget Skade af Skatten eller ikke. Jeg mener, at de ikke har taget Skade, andre ærede Medlemmer mener, at de har taget Skade. Andre ærede Medlemmer kan have en Mening, som er forklarlig, dog maaske ikke saa velbegrundet som min. Men det kan overhovedet ikke paastaas af nogen, der har noget som helst Kendskab til Forholdene, at Skatten tynger ligeligt i København og i Provinserne. Jeg har indtil Trivialitet Gang paa Gang forklaret, hvor Forskellen ligger, mine Beviser kan ikke underkendes. Den højtærede Minister mener, at det er, fordi Teaterdirektørerne i Provinserne er de økonomisk svageste Udøvere af Erhvervet. Aldeles ikke, Lederne af vore to største Provinsselskaber, de Herrer Walther og Helsingreen, var sandelig ikke økonomisk svagere funderede end vore københavnske Privatteaterdirektører for Øjeblikket, men de Herrer har klogelig indset, at med Gennemførelsen af Forlystelsesskatten og med Forhøjelsen af Jernbanetaksterne var